

Slovak case text

Supreme Court of Slovak Republic 26 May 2006

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: S. GmbH, N., M., SRN, zast. JUDr. J. H., advokátom, Advokátska kancelária, R., Bratislava, proti žalovanému: C., s. r. o., H., Nitra, zast. JUDr. M. K., advokátom, Advokátska kancelária, Š., Nitra, o zaplatenie 6 673,21 EUR a prísl. na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č.k. 16 Cbm 30/2004-88 zo dňa 23. novembra 2004, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre č.k. 16 Cbm 30/2004-88 zo dňa 23. novembra 2004 z r u š u j e a v e c v r a c i a Krajskému súdu v Nitre na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Nitre rozsudkom č.k. 16 Cbm 30/2004-88 zo dňa 23. novembra 2004 rozhodol tak, že žalovaného zaviazal žalobcovi zaplatiť sumu 6673,21 EUR spolu so 16,75% úrokom z omeškania ročne od 12.3.2003 do zaplatenia a trovy konania vo výške 44 054 Sk.

V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že žalobca si nárok na zaplatenie istiny uplatnil ako náhradu škody z uzavretej kúpnej zmluvy. Z vykonaného dokazovania zistil, že žalovaný si objednávkou zo dňa 28.2.2003 objednal dodanie 700 000 kusov oblátok s priemerom 70mm, s termínom čo najrýchlejšie. Žalobca na predmetnú dodávku reagoval písomne listom, potvrdením objednávky 28.3.2003, v ktorom špecifikoval dodávku na 392 kartónov po 1950 oplátok s termínom dodávky 11.3.2003. Z predložených dokladov konajúci súd zistil splnenie zmluvnej povinnosti žalobcu a to vyrobenie 700 000 kusov objednaných oblátok, čím došlo aj k splneniu ďalšej povinnosti v zmysle čl. 31 Dohovoru v súvislosti s dodaním tovaru, keďže umožnil nakladať žalovanému s tovarom vo svojom mieste podnikania. Keďže k prevzatiu tovaru žalovaným ako kupujúci do súčasnej doby, t.j. ku dňu rozhodnutia nedošlo a podľa vyjadrenia má tento tovar stále k dispozícii, pričom objektívne nie je možné posúdiť, či tento tovar ešte vzhľadom na odstup času bude použiteľný na potravinárske účely, uplatnil si žalobca zaplatenie náhrady škody zodpovedajúcej fakturovanej kúpnej ceny

tovaru, ktorý mal byť žalovanému dodaný. S poukazom na čl. 74 Medzinárodného dohovoru uviedol, že náhrada škody pri porušení zmluvy jednou stranou zahŕňa sumu zodpovedajúcu strate ušlého zisku, ktorú utrpela druhá strana, v dôsledku porušenia zmluvy a konštatoval, že suma fakturovaná žalobcom ako kúpna cena zodpovedá strate, ako aj ušlému zisku, nakoľko žalobca objednaný tovar musel vyrobiť, použiť na jeho výrobku materiál, do ktorého musel investovať finančné prostriedky, avšak následne tento v zmysle obchodného vzťahu nespeňažil, resp. neobdržal peňažné prostriedky zodpovedajúce kúpnej cene. Vzhľadom na uvedené súd nárok na náhradu škody označil za preukázaný v rozsahu uplatneného návrhu a taktiež výšku úrokov z omeškania považoval za primeranú. O náhrade trov konania rozhodol podľa ustanovenia § 142 O.s.p.

Proti tomuto rozhodnutiu v zákonnej lehote sa odvolal žalovaný podaním doručeným súdu 27.1.2005. Postup súdu označil za taký, ktorý vykazoval množstvo chýb, nedostatočne zistený skutkový stav. Namietal, že žalobcom nebol predložený dostatočný počet rovnopisov a taktiež, že žalovanému neboli doručené potrebné listiny. Namietal, že zástupca organizácie nemôže byť subjektom dôkazu podľa ustanovenia § 131 O.s.p. a keďže vo veci neboli vypočítané žiadne fyzické osoby, či už ako účastníci alebo ako svedkovia, žalovanému bola upretá možnosť konať. Podľa žalovaného nebolo možné preukazovať skutkový stav a existenciu škody. Namietal, že konajúci súd rozhodol bez vyjadrenia žalovaného a keď súd rozhodol, konal v rozpore so zákonom, nakoľko nie je možné akýmkoľvek extenzívnym výkladom obísť ustanovenia § 153b ods. 5 písmeno b/ O.s.p. a rozhodnúť podľa § 101 ods. 2 O.s.p. Poukázal na čl. 77 Dohovoru čl. 85, čl. 88 a namietal, že v tomto smere neboli vykonané žiadne dôkazy, teda si žalobca vykonal opatrenia ohľadne zabezpečenia predaja tovaru, za ktorý si náhradu škody uplatňuje. Zároveň namietal, že nemohlo dôjsť k uzavretiu kúpnej zmluvy s poukazom na čl. 18 Dohovoru, primerane s ustanovením § 416 Obchodného zákonníka. Následne namietal, že žalobca tovar, ktorý mal byť predmetom dodávky, nevyrába resp. pre žalovaného nevyrobil, tovar, nebol jeho výrobkom a preto mu ani nemohla vzniknúť škoda vloženie materiálu do predmetných výrobkov. Nárok žalobcu označil ako uplatnený neurčito na základe neuzavretej zmluvy a nejasne uplatnený. Navrhol napadnuté rozhodnutie zmeniť a žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.

K odvolaniu žalovaného zaujal stanovisko žalobca podaním zo dňa 7.6.2006, v ktorom navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že návrh na začatie konania bol žalovanému doručený, ale tento sa k nemu nevyjadril. Žalovaný ignoroval súdne pojednávania a bez ospravedlnenia sa pojednávania nezúčastnil. K námietke žalovaného ohľadne neskúmania konania v zmysle čl. 88 ods. 2 Dohovoru uviedol, že žalobca niekoľkokrát urgoval žalovaného na prevzatie tovaru, ktorý požiadal o prevzatie tovaru s tým, že tovar si príde vyzdvihnúť v určitý deň a z tohto dôvodu aj žalobca tovar

zadržiaval. Tovar objednaný žalovaným nieje tovarom podliehajúcim rýchlej skaze. K námietke žalovaného, že nedošlo k uzavretiu kúpnej zmluvy, uviedol, že toto nieje dôvodné, nakoľko objednávka bola doručená žalobcovi telefaxom a to dňa 28.2.2003, i keď bola datovaná dátumom 23.1.2003, t.j. uplynulým dátumom, a keďže žalobca prijatie objednávky potvrdil obratom v deň doručenia tejto objednávky, t.j. dňa 28.2.2003 išlo o včasné prijatie návrhu na uzavretie zmluvy.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal vec na pojednávaní dňa 21.3.2006 s odkazom na ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p., za účasti právneho zástupcu žalobcu, ktorý potvrdil tvrdenie žalovaného, že je pravdou, že tovar za neprevzatie ktorého je uplatnený nárok na náhradu škody, nebol žalobcom vyrobený, ale bol objednaný u iného subjektu, ale ešte doposiaľ sa mu nepodarilo získať faktúru, ktorú zaplatil subjektu, ktorý mu predmetné obľátky dodal. Vzhľadom na uvedené pojednávanie bolo odročené. Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal vec podľa ustanovenia § 214 ods. 2 písm. e/ O.s.p. a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie zrušil.

Z predložených dokladov Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že prvostupňový súd správne konštatoval, že potvrdená objednávka, v ktorej bola dodávka špecifikovaná na dodávku 392 kartónov po 1950 obľátok s termínom dodávky 11.3.2000 bola návrhom zmluvy podľa článku 14 Medzinárodného dohovoru o kúpnej zmluve č. 160/1991 Zb., pričom žalobca prijatím objednávky súhlasil s ponukou v zmysle čl. 18 uvedeného Dohovoru. Prvostupňový súd dospel k správne právnemu záveru, že k uzavretiu kúpnej zmluvy o dodávke tovaru došlo v súlade s čl. 18, 23 Dohovoru, ako aj k faktu, že k preukázaniu splnenia zmluvnej povinnosti žalobcom došlo. Z predložených dôkazov nie je sporné ani to, že k prevzatiu objednanej dodávky žalovaným nedošlo ku dňu rozhodnutia súdu, a ani to, že by tento tovar nebol k dispozícii žalovanému. Z takto zisteného skutkového stavu je zrejmé, že žalobcovi vznikla postupom žalovaného škoda, že prvostupňový súd dospel k správne záveru, že k preukázaniu škody mal nepochybné preukázané, a že nárok s odkazom na čl. 74 medzinárodného dohovoru, označil za právne dôvodný. Zo žaloby, ako aj zo zdôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že žalobca si zaplatenie náhrady škody uplatňuje vo výške zodpovedajúcej výške fakturovanej kúpnej ceny, ktorú mal byť žalovanému dodaný a že suma fakturovaná žalobcom, ako kúpna cena, teda zodpovedá strate, ako aj ušlému zisku, nakoľko žalobca objednaný tovar musel vyrobiť, použiť na jeho výrobu materiál, do ktorého musel investovať finančné prostriedky, avšak následne tento v zmysle obchodného vzťahu nespeňaží resp. neobdržal peňažné prostriedky zodpovedajúcej kúpnej cena tohto tovaru. Podľa vyjadrenia právneho zástupcu žalobcu, žalobca tovar žalovaným objednaný a neprevzatý nevyrobil, ale ho objednal u iného

subjektu. Z uvedeného je zrejmé, že nárok žalobcu na náhradu škody sporný nie je, ale je sporná výška nároku na náhradu škody tak ako bola vyčíslená.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na uvedené napadnutý rozsudok Krajského súdu v Nitre č.k. 16 Cbm 30/2004-88 zo dňa 23.11.2004 podľa ustanovenia § 221 ods. 1 písmeno h) O.s.p. zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Nitre na ďalšie konanie. Úlohou prvostupňového súdu bude, na základe predložených dôkazov žalobcom zistiť výšku škody, ktorá žalobcovi porušením zmluvnej povinnosti žalovaným vznikla. V ďalšom konaní bude rozhodnuté aj o trovách odvolacieho konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.

V Bratislave dňa 26. mája 2006

JUDr. Jana Zemaníková, v.r.
predsedníčka senátu